B. N. C
FIRENZE
1058
22

1058122

Digitized by Google

6

Digitized by Google

Digitized by Google

A 1

ILLUSTRISSIMO DOMINO

D. FLAMINIO BARDI

EX COMITIBUS VERNII

Se, ſuaſque Theologicas Theſes

IUXTA MENTEM SS. ECCLESIÆ LUMINUM

AUGUSTINI ET THOMÆ

Publicè propugnandas

PATRES AUGUSTINIANI EXCALCEATI
CONVENTUS FLORENTIÆ

In perenne Animi Obſequium.

D. D. D.

FLORENTIÆ.
M. DCCXX.

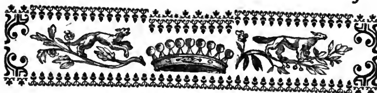
Ex Typographia Ioſephi Manni ſub Signo Sancti Ioannis Dei.
SUPERIORUM PERMISSU.

4052-22

Digitized by Google

4058.22

Digitized by Google

AD EUNDEM ILLUSTRISSIMUM DOMINUM

ELEGIA.

UOD Genus Heroum tristi nunc degat in
orbe,
Non delira Chelys, visus at ipse docet:
Et quòd, perpetuò compressis invidiarum
Nisibus, obtineat culmen honoris adhùc:

Cuius

Digitized by Google

Cuius ut affixit merito Ramnusis in axe,
  Iove coacta, rotam, fertur abisse gemens.
Extat in orbe genus, FLAMINI, tale genusque
  Agnoscit, dicit quilibet esse tuum.
Quos inter proceres Te sic heroa celebrat,
  Maximus ut generis Tu videaris honos;
Scilicèt haùd fictus cum sis Caducifer alter,
  Vipereas iras temperavisse potens:
Ac animos iunxisse sacro cum fœdere sævos;
  Consilii hoc proprium dexteritatis opus.
Vernium, ad imperium quod nunc dominatus obedit
  Bardorum suavis, forte favente vigens;
Vernium, & admirans Florentia suspicit, immò
  Tellus Etrusca Virum, FLAMINIUMVE canit.
FLAMINIUM canimus quoquè nos, Flamenvè benignum,
  Iure Comes, comis corde sed esse studens;
Quod tribuisse Tibi nullos tæduerit istud,
  Obsequii indicium sicut adesse potest,
Quod neque nos humiles despexeris, hoc neque munus,
  Comis & indicium nobile cordis erit.

DE VISIONE DEI.

I. NULLUS Intellectus creatus ex viribus propriis potest clarè, & intuitivè videre Deum, sed ad hoc est necessarium lumen gloriæ.

II. Oculus corporeus non potest elevari ad claram Dei visionem.

III. Non solùm non datur, sed nec est possibilis species impressa creata in visione beatifica, quæ Deum ut est in se clarè, & intuitivè repræsentet.

IV. Licèt essentia divina possit uniri intellectui creato per modum speciei intelligibilis, non tàmen in ratione luminis. Sicutì intellectus creatus non potest reddi intrinsecè potens ad videndum Deum per solam eius assistentiam extrinsecam, sed ad hoc necessarium est lumen gloriæ per modum habitus, vel auxilii communicatum.

V. Intellectus creatus lumine gloriæ perfusus producit efficienter visionem beatificam ut vera causa secunda principalis, & non ut merum instrumentum Dei.

VI. Visiones hominum, & Angelorum, non differunt inter se specie essentiali.

VII. Tota inęqualitas Visionis est proximè reducenda in solam luminis gloriæ inæqualitatem, nullatenùs verò in naturalem intellectus creati perspicaciam, & activitatem.

VIII. Beati non solùm non comprehendunt, sed nec etiam comprehendere possunt Deum. Ità tamèn vident omnia, quæ sunt formalitèr in Deo, ut repugnet videri à Beatis divinam essentiam sine attributis, & personis.

DE SCIENTIA DEI.

I. OBiectum primarium motivum divini intellectus est sola divina essentia; terminativum autem primarium sunt omnia divina.

II.

II. Ità Deus cognoſcit creaturas in eſſentia ſua tamquàm in causa, & medio priùs cognito, ut repugnet dari in Deo cognitionem creaturarum poſſibilium immediatè in ſe ipſis.

III. Creaturas verò futuras non cognoſcit Deus certò, & infallibilitèr, pro priori ad ſuum decretum, ſed ſolùm in decreto, & prædefinitione ſuæ voluntatis, ſeù in eſſentia ſua, ut applicata per decretum.

IV. Futura contingentia abſoluta ſunt Deo ab æterno præſentia, non ſolùm obiectivè, ſed etiam realitèr, & phyſicè ratione ſuæ æternitatis.

V. Dantur in Deo decreta ſubiectivè abſoluta, & obiectivè conditionata; undè ſcientia media reiicitur.

DE VOLUNTATE DEI.

I. DEus nullo modo amat creaturas poſſibiles.

II. Actus liber Dei eſt ipſe actus neceſſarius, ut dicens habitudinem non neceſſariam ad creaturas.

III. Deus voluntate antecedenti, etiam poſt Adæ lapſum, vult omnes homines ſalvos fieri; quæ voluntas eſt in Deo propriè, & non metaphoricè.

IV. Circà noſtros actus liberos Deus habet decreta ex ſe, & ab intrinſeco efficacia.

DE PRÆDESTINATIONE ET REPROBATIONE.

I. ELectio efficax prædeſtinatorum ad gloriam non fit ex prævisis meritis.

II. Glorificatio, iuſtificatio, & quæcumque efficax vocatio ſunt effectus prædeſtinationis; ſicutì ſubſtantiam prædeſtinati, & permiſſionem peccati etiam inter prædeſtinationis effectus numeramus.

III. Reprobatio ut dicit voluntatem puniendi, & infligendi pœnam, non eſt ante prævisa demerita, ſed ab illis, tamquàm à motivo, dependet.

DE

DE SS. TRINITATIS MYSTERIO.

I. DAntur in Deo processiones, quarum principium radicale est divina essentia ut modificata relatione, loquendo de principio quo; sicutì proximum utriusque processionis principium est intellectus, ut modificatus relatione paternitatis in ordine ad processionem Verbi, & voluntas ut modificata relatione spirationis activæ in ordine ad processionem Spiritus Sancti. Principium verò, quod respectu generationis Filii est suppositum Patris, respectu productionis Spiritus Sancti suppositum Patris, & Filii.

II. Ratio proxima, & immediata cur processio Verbi sit generatio, non autèm processio Spiritus Sancti, est, quia Verbum procedit in similitudinem naturæ ex vi suę processionis, secùs verò Spiritus Sanctus.

III. Benè salvatur distinctio realis personarum cum perfecta illarum identitate in essentia divina.

IV. Relationes divinæ non addunt perfectionem relativam ad divinam essentiam.

V. Non dantur in divinis tres existentiæ relativæ realitèr inter se distinctæ; subsistentia tamèn si accipiatur pro perseitate incommunicabilitatis multiplicatur realitèr, si accipiatur pro perseitate independentiæ non multiplicatur in divinis.

VI. Verbum divinum per se in quarto modo non solùm procedit ex cognitione essentiæ, & paternitatis, sed etiam sui, Spiritus Sancti, & omnium divinorum, immò & creaturarum possibilium, secùs verò ex cognitione futurorum.

VII. Si Spiritus Sanctus non procederet à Filio, non distingueretur realitèr ab illo.

VIII. Personę divinę constituuntur per relationes; undè persona Patris v. g. optimè constituitur per relationem paternitatis, & per illam distinguitur à Filio, & per illam ad Filium refertur.

DE GRATIA.

I. HOmo lapsus cum solo concursu generali, & absque speciali gratia aliquas veritates naturales tùm speculativas, tùm

tùm practicas potest cognoscere, immò & omnes divisivè, non tamèn collectivè.

II. Absurdum est dicere nullum opus morale honestum fieri posse sine gratia sanctificante, ità ut quæcumque fiunt à peccatoribus ante adeptam iustificationem sint peccata. Sicutì falsum est dicere, quod omnia opera infidelium sint peccata; undè homo lapsus sine auxilio speciali, & cum solo concursu generali Dei, potest aliqua opera honesta, & moralitèr bona ordinis naturalis efficere.

III. Homo in statu naturæ lapsæ non potest viribus liberi arbitrii Deum ut authorem naturæ dilectione efficaci super omnia diligere. Sicutì non potest totam legem naturæ observare sine speciali gratia.

IV. Ad nunquàm peccandum venialitèr requiritur speciale privilegium, quod soli Beatissimę Marię Virgini fuit concessum.

V. Ad actu perseverandum in iustitia usque ad mortem, prętor gratiam habitualem, & auxilia ei annexa ex communi lege, requiritur aliud donum speciale; quod extendimus tùm ad adultos, qui statìm post acceptam gratiam sanctificantem moriuntur, tùm ad parvulos baptizatos decedentes ante usum rationis.

VI. Gratia sanctificans realitèr distinguitur à charitate.

DE IUSTIFICATIONE ET MERITO.

I. IN iustificatione verè, & propriè remittuntur peccata, & non solùm ipsa Christi Domini iustitia tamquàm pallio teguntur, aut occultantur.

II. Actus contritionis, & charitatis non sunt causa formalis iustificationis, sed id soli gratiæ habituali competit.

III. Repugnat gratiam sanctificantem, & peccatum tùm habituale, tùm actuale posse esse simùl, etiam de potentia Dei absoluta.

IV. Actus contritionis, & charitatis, qui ad gratiam ultimò disponunt, sunt effectivè ab ipsa gratia habituali, non verò ab aliquo auxilio ab ea realitèr distincto.

V. Retributio præmii pro meritis in Deo est actus iustitiæ, non commutativę, sed distributivę.

VI. Opera iustorum ex gratia, & charitate procedentia sunt verè, & propriè ab intrinseco meritoria vitę æternę. VII.

VII. Nullus poteſt de condigno mereri primam gratiam ſanctificantem, benè tamèn eius augmentum.

VIII. Homo iuſtus non poteſt mereri ſibi reparationem poſt lapſum merito de condigno, neque de congruo, ſi meritum de congruo ſtrictè, & propriè accipiatur, benè tamèn ſi largè, & minùs propriè uſurpetur.

DE FIDE SPE ET CHARITATE.

I. Obiectum formale quod Fidei eſt Deus ſub ratione primæ veritatis in eſſendo; obiectum vero formale, ſub quo eſt prima veritas in dicendo, ut connotans primam veritatem in cognoſcendo.

II. Ultima Fidei noſtrę reſolutio quoad propoſitionem, & revelationem credendorum fit in ſolam Eccleſiam a Spiritu Sancto directam, qua velutì organo fidelibus loquitur, & credenda proponit, & revelat; at ultima reſolutio quoad aſſenſum, quem fidelis præbet Deo ſua myſteria revelanti, fit ſolùm in primam veritatem, & non in Eccleſiæ teſtimonium.

III. Deus etiam de potentia ſua abſoluta, nec per ſe, nec per alium mentiri poteſt.

IV. Myſteria Fidei Chriſtianæ ſunt evidentèr credibilia.

V. Scriptura, Traditiones, & Eccleſia ſunt regulæ infallibiles noſtrę Fidei; ſicutì etiam Romanus Pontifex ex Cathedra loquens, & Concilium Generale legitimè congregatum, eſt infallibilis regula viva ipſius Fidei.

VI. Suprema poteſtas regendi univerſalem Eccleſiam ſoli ſingulari perſonæ Petri a Chriſto fuit conceſſa, quæ ad legitimos ſucceſſores eius Romanos Epiſcopos fuit transfuſa; undè Paulus æqualem cum Petro poteſtatem in Eccleſia non habuit.

VII. Facta legitima electione, de Fide eſt, etiam immediatè, hunc hominem in particulari, v. g. Clementem XI. eſſe verum Papam, non ſolùm ab eo tempore, quo aliquid de Fide determinavit, & Eccleſiæ credendum propoſuit, ſed etiam ab illo, quo eius electionem fuiſſe validam declaravit Eccleſia.

VIII. Ad actum internum Fidei requiritur pia motio voluntatis.

IX. Actus internus Fidei ſupernaturalis eſt omnibus adultis ſimplicitèr neceſſarius, neceſſitate medii, ad ſalutem, ità ut ſine illo in re habito iuſtificari, & ſalvari non poſſint, ſecundùm legem ordinariam.

X. An-

X. Ante Christi adventum, seù in lege naturæ, & in lege scripta, fides explicita ipsius Christi, ut Redemptoris, & Mediatoris venturi non fuit necessaria, necessitate medii, ad salutem; post tamèn sufficientem legis Evangelicę promulgationem talis fides explicita Incarnationis, & etiam Trinitatis, necessaria est necessitate medii, tùm ad iustificationem, tùm ad ęternam beatitudinem.

XI. Præceptum affirmativum de Fide exteriùs profitenda non obligat fideles, data quavis occasione, sed tantùm in quibusdam casibus; undè per se loquendo licitum est etiam Pastoribus, & Prælatis fugere, vel se occultare tempore persecutionis. Præceptum verò negativum de Fide non neganda obligat semper, & pro semper: undè homo gravitèr peccat, si exteriùs neget Fidem quamvis eam in corde retineat.

XII. Obiectum formale quod Spei Theologicæ est beatitudo obiectiva connotans tanquam modum, aut conditionem requisitam beatitudinem formalem; ratio autèm formalis sub qua est divina omnipotentia, sivè Deus ut auxilians.

XIII. Si Deus alicui revelaret suam æternam damnationem, non posset ille talis beatitudinem sperare; undè præceptum Spei Theologicæ ad ipsum non se extenderet.

XIV. Charitas ~~est verà, & proprià amicitia~~ hominis ad Deum; cuius obiectum formale motivum est bonitas solius naturæ divinæ, ut ab attributis virtualitèr distinctæ.

XV. Charitas ut se extendit ad Deum, & ad proximum, est virtus unius speciei atomæ.

XVI. Charitas habitualis, quandiù sumus in statu viæ, augeri potest, cuius augmentum, licèt ab actibus charitatis remissis de condigno promereatur, non datur tamèn in hac vita quandò homo æqualem, vel intensiorem actum charitatis elicit, sed differtur usque ad ingressum gloriæ.

DE INCARNATIONE.

I. POssibilis est Incarnatio, quæ tamèn solo lumine naturali non potest evidentèr demonstrari, aut cognosci.

II. Pura creatura, quantumcumque gratia exornata, nequit pro suo, vel alieno peccato mortali condignam Deo exhibere satisfactionem; sed ad hoc necessarium fuit Deum incarnari.

III. Christi satisfactio ex sua intrinseca dignitate fuit condigna,

gna, & æquivalens, immò ſuperabundans pro peccato generis humani; ſicutì etiam fuit valoris ſimplicitèr infiniti, & de toto rigore iuſtitiæ.

IV. Ex vi præſentis decreti ſi Adam non peccaſset, Verbum carnem non aſſumpſiſſet.

V. Inter Verbum, & humanitatem non datur modus unionis ſuperadditus.

VI. Ratio formalis, & proxima, per quam Verbum divinum terminavit humanitatem, non eſt ſubſiſtentia abſoluta, & communis, ſed perſonalitas, ſeù ſubſiſtentia relativa, & perſonalis.

VII. Verbum divinum non ſolùm ſubſiſtentiam, ſed etiam exiſtentiam in humanitate Chriſti ſupplevit; ſicutì etiam dicimus, quod Deus, ut communis tribus perſonis, ratione ſubſiſtentię abſolutę poteſt alienam naturam aſſumere, & illi immediatè uniri, ſubſiſtentiis relativis eam ſolùm ſecundariò terminantibus.

VIII. Plures perſonę divinę poſsunt aſſumere eandem naturam creatam, ſicutì una perſona divina poteſt ſimùl plures naturas creatas aſsumere.

IX. Natura creata ſubſiſtens in propria perſona, & propria perſonalitate retenta, non poteſt uniri perſonæ divinæ, & per illius ſubſiſtentiam ſubſiſtere.

X. Humanitas Chriſti Domini eſt grata, & ſancta formalitèr per aliquod donum ſubſtantiale a gratia habituali diſtinctum, nimirùm per gratiam unionis; prætèr tamèn iſtam gratiam unionis datur in anima Chriſti gratia habitualis, quæ in ipſa anima Chriſti fuit neceſſaria ad completam, & conſummatam illius ſanctificationem.

XI. In anima Chriſti Domini fuerunt omnes virtutes ſupernaturales, & per ſe infuſæ, exceptis illis, quæ cum ſtatu beatifico, & cum unione humanitatis ad Verbum repugnant. Sicutì etiam fuerunt in illa virtutes naturales, & per ſe acquiſibiles, ità tamèn quod iſtæ virtutes morales per ſe acquiſibiles fuerunt Chriſto a primo inſtanti ſuæ conceptionis infuſæ.

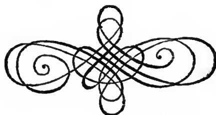
XII. Ponenda eſt in Chriſto Domino ſcientia ex genere ſuo acquiſibilis, qui tamèn dictam ſcientiam per ſe acquiſibilem propriis actibus ſibi comparavit.

XIII. Chriſtus ut homo Filius Dei adoptivus non eſt.

Digitized by Google

Diſputabuntur publicè
In Eccl. SS. Auguſtini, & Chriſtinæ
Florentiæ
AB IISDEM PATRIBUS, UT SUPRA,
AN. MENSE DIE

1058 · 22
2

99 958028

Digitized by Google

1052-22

Digitized by Google

Digitized by Google